

Ferðandi

Óli Jákup Jacobsen
post@sosialurin.fo

“Føroyar eru vakrari um summarið enn um veturin”. Soleiðis sigur Andrei, tá ið hann verður spurdur um, hvat hann heldur um Føroyar. Í januar mánaði 1999 var Andrei fyrri ferð í Føroyum í 10 dagar. Í juli mánaði 2009 tíggu á seinni var hann og vitjaði okkum aðru ferð. “Hetta hevur verið ein heilt ótrúliga góður túrur,” sigur Andrei á flótandi føroyskum.

Róligt at vaksa upp undir kommunismuni

“Tað var ein rólig og friðarlig tíð at vaksa upp í,” sigur Andrei um at vaksa upp undir kommunismuni.

“Øll tey keðiligu viðurskiftini, sum vesturlendingar nevna um Sovjet, havi eg sum so ikki merkt nakað til. Tó skal sigast, at tað ikki vóru eins nógvar vørur at velja ímillum á handilshillum. Men tá høvdu fólkin so ráð til at keypa tær vørurnar, ið hóast alt vóru. Tað hava tey ikki á sama hátt í dag.”

“Eg minnst í 80-unum, at fólk máttu bíða í nakrar vikur at ognar sær eitt nú ein bil. Men tað var ikki nakað, sum varð hugsað so nóg um,” sigur Andrei.

Fekk áhuga fyrri Íslandi sum smádrongur

Tað eru yvir 3.000 km millum Ísland og Moskva. Málini líkjast einki, mentanin eru sera ólíkar, og politiskt samband landanna millum hevur heldur ikki verið tað stóra. Ein kann tí av røttum undrast yvir, at ein russiskur drongur fær ein tilíkan tokka til grannaland okkara fyrri norðan. “Sum 8-9 ára gamal byrjaði eg so smátt at fáa eyguni upp fyrri Íslandi. Eg veit ikki rættuliga, hvat tað var heilt ítúkiliga, sum elvdi til henda áhuga, tí hann var bara har. Ein av orsøkunum kann møguliga hava verið, at eg gjørdist bitin av teimum íslensku víkingunum, sum eg helt vera ógvuliga stórsignar,” sigur Andrei.

Lærði seg íslenskt sum 13 ára gamal

Ikki er óvanligt, at børn hava mong og eisini serlig áhugamál. Men sum oftast fána hesi áhugamálini, sum man eldist. Hjá Andrei var tað tó øðrvísi.

Andrei niðri í lendingini í Mikladali. Hann var ein av haldarunum av FF-blaðnum í síni tíð

Langabbinn var í bardaganum um Stalingrad

32 ára gamli Andrei Melnikov er russari, býr í Íslandi og tosar flótandi føroyskt. Í juli mánaði var Andrei og ferðaðist í Føroyum aðru ferð. Vit finga orðið á henda áhugaverda mannin, og greiðir hann her frá sínum lívi og hansara tilknýti til Føroya

“Eg fekk meira og meira at vita um Ísland, og áhugin bara vaks við vitanini,” sigur Andrei.

“Sum 13 ára gamal tók eg so tað stóra stigið, at eg skuldi fara at læra meg íslenskt. Tað var ikki bara sum at siga tað. Eitt er at læra seg málið, men ein annar trupulleiki var, at íslenskt tilfar var ógvuliga avmarkað í Moskva. Eg var tó so heppin, at pápi til ein vinmann hjá mær átti eina íslenska-russiska orðabók, sum

eg slapp at læna. Nakað hava teir hugsað, tí eg bað so ofta um at læna orðabókina, at til endan slapp eg bara at eiga hana,” sigur Andrei smáflennandi.

“Sum við øllum øðrum so var tað í tíðarskeiðum, at eg lærði. Onkuntíð kundi tað ganga vikur, ja, ella kanska mánaðir, har eg ikki skoytti í orðabókina. Aðrar tíðir kundi tað so vera, at eg ikki gjørdi annað enn at lesa íslenskt,” sigur Andrei.

Lærði seg fyrst grammatikkina

“At læra seg íslenskt var ikki løtuverk. Eg byrjaði við at læra meg ta íslensku grammatikkina. Bara at læra hana tók mær fleiri ár. Størsta forðingin hjá mær var, at eg hevði onga atgongd til íslenskar tekstir. Tí fekk eg ikki ordiliga vant mitt íslenska,” sigur Andrei.

Eitt er at lesa, eitt annað er tosa. Av góðum grundum fekk

Andrei ikki ment tann munnliga partin av íslenskum. Hetta kom ikki, fyrr enn hann flutti til Íslands.

“Í 1998 tá ið eg var 21 ára gamal, tók eg avgerðina at fara at taka ein part av útbúgvingini í Íslandi. Eg fekk bara stuðul tað eina árið, so eg fór yvir aftur til Ruslands árið eftir. Tað var serliga hetta tíðarskeiðið, at eg fekk vant mitt íslenska. Í 2002 flutti eg so yvir aftur til Íslands at arbeiða á tí russisku sendistovuni í Reykjavík, og búði eg har fram til 2005. Tá flutti eg yvir aftur til Moskva, men í 2008 flutti eg so aftur til Íslands,” sigur Andrei.

Las William Heinesen og lærði seg føroyskt

At ein ungur maður í Moskva fær áhuga fyrri lítla Íslandi kann tykjast læggið. Men enn løgnari er, at sami ungi maðurin eisini fekk áhuga fyrri pinkalítlu Føroyum.

“Sum eg útvegaði mær upp-lýsningar um Ísland, kom eg eisini fram á lítla oyggjalandið fyrri sunnan, Føroyar. Hetta lítla landið fangaði eisini beinanvegin mín áhuga. Tað var ikki nakað heilt serligt, sum orsakaði mín áhuga. Hann var bara har. Hóast eg ikki eri so fót bólsáhugaður, so hevði dysturin millum Eysturríki og Føroyar kanska eisini sín lítla leiklut,” sigur Andrei og smílkast.

“Eftir at hava hoyrt um Føroyar, valdi eg so at fara at læra meg føroyskt. Eg fekk fatur á tí føroysku lærubókini hjá Lockwood. Hon var sera góð, tí hon hevði føroyskar tekstir og hevði eisini frágreiðingar um føroyska málið.”

Óneyðugt er at siga, at tilfarið á føroyskum í Ruslandi hevur verið ógvuliga avmarkað. Tó so at verkin av okkara størsta rithøvundi nakrantíð, William Heinesen, vóru eisini at finna í Moskva — tó bert á russiskum.

“Sum 15 ára gamal las eg De fortalte spillemænd, og seinni las eg Den sorte gryde. Tær vóru ógvuliga væl skrivaðar, og mær dámdi tær sera væl. Tær góvu mær eisini eina aðra mynd av Føroyum enn teir vanligu tekstirir um Føroyar,” sigur Andrei.